

samma landskapet. Men när jag senare under förmiddagen sätter mig i kajaken ser det ut som att dimma är i antågande och när jag så småningom passerar Gjesvær börjar det bli alltmer disigt. För en kort stund klarnar det upp och vid Gjesværnæringen får jag uppleva hur molnen slungas ut från bergets topp ner mot bergssidorna. Från denna punkt lägger jag om kursen för att över öppet hav färdas till Havøysund via ön Måsöya. Vinden är till min fördel och i snabb takt förflyttar jag mig över vattnet.

När jag är nästan halvvägs på väg mot Måsöya kommer dimman tillbaka och nu sluter den sig snabbt och tätt omkring mig. Jag känner det verkligen inte längre som att jag flyger fram för det går inte att se många metrar framför mig. Eftersom avdriften från kursen kommer att vara märkbar på grund av vind och ström beslutar jag mig för att slå på min GPS. GPS:er är bra att ha. Speciellt i tjock dimma. Framförallt om de fungerar. Den GPS som nu vilar i min hand är stendöd. Jag byter batterier men det hjälper inte. Eftersom jag inte kan använda mig av mitt elektroniska hjälpmedel och eftersom jag känner mig osäker på avdriften på grund av de ständiga skiftningarna i vädret tar jag det säkra före det osäkra. Jag paddlar tillbaka i riktning mot det håll jag kom.

Detta val är naturligtvis det säkraste valet. Men det leder även till att paddlingen till Havøysund blir betydligt längre än beräknat. Det är därför det är en trött tjej som slår upp sitt tält på första bästa plats i Havøysund sent om kvällen.

Spännande ruiner på Kjerkeneset.

Jag vaknar sent och känner hur kroppen protesterar. Eftersom jag har slagit upp mitt tält tämligen centralt så tar det inte lång tid att ta mig iväg till en närliggande mataffär för att köpa lite frukost i form av färskt bröd och yoghurt. Men inte ens denna lyxfrukost kan få kroppen att komma igång. De senaste dagarna har inneburit långa dagar i kajaken och min kropp vill helt enkelt ha en vilodag. Ja, varför inte?

Dag 14 - den 13 juni. Sträcka: Vilodag. Distans: 0 km. Kroppen kräver vila.

Så jag passar på att ta hand om mig själv. Det första jag gör är att unna mig en lång varm dusch. Jag njuter av det varma vattnet och av att få tvätta mig ren. Men när jag senare ser mig själv i spegeln skriker jag till. Visst har jag var kväll kontrollerat min kropp och mitt ansikte med en spegel för att se om jag ser frisk ut. Och visst har jag noterat att jag har förlorat vikt. Men uppenbarligen inte lagt märke till hur mycket vikt jag har förlorat. För jag ser en smått utmärglad bild i spegeln och känner mig inte längre bara sugen på en hamburgare. Jag känner ett starkt behov av att äta upp mig ett antal kilo. Visst har jag haft två hårda veckors paddling, visst har jag slarvat med maten vid några tillfällen och visst har jag anat att färden skulle bli en oplanerat effektiv bantningskur men

Summeringen av de senaste fjorton dagarna är att det har varit en hård paddling men med underbara naturupplevelser.